



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 491/2018-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 11. decembra 2018 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátom JUDr. Alexandrom Farkašovským, Pri jazdiarni 1, Košice, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd konaním a rozsudkom Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 1 Co 165/2017 zo 16. mája 2018 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ], o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 4. septembra 2018 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“)

konaním a rozsudkom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 1 Co 165/2017 zo 16. mája 2018 (ďalej len „napadnutý rozsudok krajského súdu“).

2. Sťažovateľ v podanej sťažnosti namietol, že krajský súd sa vôbec nezaoberal skutkovou podstatou prípadu a ani rigoróznou argumentáciou a podstatnými tvrdeniami sťažovateľa (v predmetnom konaní pred krajským súdom v postavení žalobcu) a v jeho odvolacích podaniach a bez akejkoľvek odpovede či vysporiadania sa s nimi ich ignoroval. K tomu ďalej uviedol: *„Porušovateľ v svojom konečnom rozhodnutí z 16.05.2018 (príloha 1) v odôvodnení na str. 4 sa sám priznáva, že ignoroval existujúce, sťažovateľom odkazované dôkazy, v tr. veci, nakoľko civilné konanie nič nové neprinieslo... Okrem absurdného výroku tam v bode 9, kedy spochybňuje dokonca, že skutok sa stal... v bode 15 ide o vyslovene cinické výroky, kde sa poukazuje aké dôkazné prostriedky mal žalobca použiť. Tieto predsa existujú a sú na súde k dispozícii v tr. spise. Relevantné dôkazy boli presne označené v podaniach...“* Tiež uviedol, že tak nespochybniteľne vo viacerých aspektoch došlo k porušeniu práv sťažovateľa, ktoré sú zaručené v rámci práva na súdnu ochranu a vedenia spravodlivého súdneho procesu, úplným vylúčením relevantných skutkových dôkazov.

3. V závere sťažnosti sťažovateľ k namietanému porušeniu ním označených základných práv uviedol: *„Európsky súd a európske ústavné súdy, vrátane Ústavného súdu SR, vo svojej rozhodovacej činnosti stanovili viaceré požiadavky, ktoré musí splňať odôvodnenie súdneho rozhodnutia, resp. argumentácia obsiahnutá v jeho odôvodnení. Nedodržanie týchto požiadaviek má mať za následok zrušenie súdneho rozhodnutia Ústavným súdom SR z dôvodu porušenia práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru a čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, ktorého súčasťou je aj právo na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia.“* Z podanej sťažnosti ako celku teda vyplýva, že sťažovateľ namieta nedostatočné odôvodnenie napadnutého rozsudku krajského súdu.

4. V petite sťažnosti sťažovateľ žiadal, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:
„I. V civilnom konaní č.k. 1Co/165/2017, IČS 7214209098 pred KS KE boli porušené práva sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], nar.

██████████ vysokoškolského učiteľa, na súdnu ochranu a spravodlivý súdny proces v zmysle čl. 6 ods. 1 Dohovoru a čl. 46 ods. 1 Ústavy SR. ÚS SR ruší vyššie špecifikovaný rozsudok KS KE zo dňa 16.05.2018 a predm. súdnu vec vracia na konanie na OS KE II, aby vo veci znovu konal, ako sa domáha predm. žalobný návrh sťažovateľa zo dňa 26.03.2014 s odvolaním sa zo dňa 01.04.2015 a 16.11.2016. “

5. Okrem toho sťažovateľ navrhol odložiť vykonateľnosť napadnutého rozsudku krajského súdu, keďže to nie je v rozpore s dôležitým verejným záujmom a ani nevznikajú takýmto rozhodnutím významné ujmy, čo dôvodil s ohľadom na intenzitu porušovania jeho práv a časovú os prípadu, s dôvodným podozrením trestnej činnosti v konaní.

II.

6. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

7. V zmysle čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

8. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto je zákon Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“), ktorý vo svojom § 25 ods. 1 uvádza, že ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Počas tohto prerokovania ústavný súd zisťuje, či sťažnosť spĺňa zákonom predpísané náležitosti a či nie sú dôvody na jej odmietnutie.

9. Zákon o ústavnom súde v § 25 ods. 2 uvádza, že návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

10. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

11. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o akomkoľvek trestnom čine, z ktorého je obvinený. Rozsudok musí byť vyhlásený verejne, ale tlač a verejnosť môžu byť vylúčené buď po dobu celého alebo časti procesu v záujme mravnosti, verejného poriadku alebo národnej bezpečnosti v demokratickej spoločnosti, keď to vyžadujú záujmy maloletých alebo ochrana súkromného života účastníkov alebo, v rozsahu považovanom súdom za úplne nevyhnutný, pokiaľ by vzhľadom na osobitné okolnosti mohla byť verejnosť konania na ujmu záujmom spravodlivosti.

12. Pokiaľ ide o podanú sťažnosť sťažovateľa, jej podstatou a predmetom konania pred ústavným súdom je sťažovateľom uplatnený nárok na jeho ochranu voči konaniu a napadnutému rozsudku krajského súdu, ktorým malo dôjsť k porušeniu jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Ústavný súd uvádza, že pod odôvodnením sťažnosti je potrebné predovšetkým rozumieť právnu argumentáciu opretú o skutočnosti a dôkazy, ktoré majú preukazovať porušenie tých práv, ktorých porušenie sťažovateľ v petite sťažnosti navrhol vysloviť, vo vzťahu k tomu rozhodnutiu, ktoré sťažnosťou napáda. Vychádzajúc z uvedeného, je potrebné konštatovať, že doručená sťažnosť obsahuje v značnej miere len subjektívne názory sťažovateľa, zároveň sa vyznačuje argumentáciou, ktorá nemá

náležitú ústavnoprávnu relevanciu a absentujú v nej dostatočné argumenty vo väzbe na napadnutý rozsudok krajského súdu.

13. Z doterajšej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že medzi obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a obsahom práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (III. ÚS 66/2018).

14. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti v zmysle judikatúry ústavného súdu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánom štátu (súdu) nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi namietaným rozhodnutím a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, alebo z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť možno preto považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (III. ÚS 124/2016).

15. Ústavný súd vo svojej konštantnej judikatúre pravidelne zdôrazňuje, že v zásade nie je oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory príslušného orgánu verejnej moci, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu, bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu príslušný orgán verejnej moci vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (III. ÚS 67/2015).

16. Podstata základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru spočíva v oprávnení každého domáhať sa ochrany svojich práv na súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktoré tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonávajú (čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ods. 1 ústavy). Reálne uplatnenie základného práva na súdnu

ochranu predpokladá, že účastníkovi súdneho konania sa táto ochrana dostane v zákonom predpokladanej kvalite, pričom výklad a používanie zákonných ustanovení príslušných procesných predpisov musí v celom rozsahu rešpektovať základné právo účastníkov na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj právo zaručené v čl. 6 ods. 1 dohovoru (III. ÚS 321/2017).

17. Do obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy však nepatrí právo účastníka dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov, resp. toho, aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorý predkladá účastník konania (III. ÚS 383/2016).

18. Je v právomoci všeobecného súdu vykladať a aplikovať zákony. Pokiaľ tento výklad nie je arbitrárny a je náležité zdôvodnený, ústavný súd nemá príčinu doň zasahovať. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (III. ÚS 306/2018).

19. V súvislosti so sťažnosťami namietajúcimi porušenie základných práv a slobôd rozhodnutiami všeobecných súdov už ústavný súd opakovane uviedol, že jeho úloha pri rozhodovaní o sťažnosti pre porušenie základného práva na súdnu ochranu rozhodnutím súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov súdnej interpretácie a aplikácie zákonných predpisov s ústavou alebo medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách najmä v tom smere, či závery všeobecných súdov sú dostatočne odôvodnené, resp. či nie sú arbitrárne s priamym dopadom na niektoré zo základných práv a slobôd (III. ÚS 627/2017). K zákonnej povinnosti všeobecných súdov náležite a presvedčivo odôvodniť ich rozhodnutia ústavný súd už v minulosti judikoval, že integrálnou súčasťou základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu.

Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (III. ÚS 744/2016).

20. V napadnutom rozsudku krajského súdu sa krajský súd primerane, jasne a zreteľne venoval odôvodneniu svojho rozhodnutia, ktorým potvrdil rozsudok Okresného súdu Košice II (ďalej len „okresný súd“) č. k. 20 C 40/2014-86 z 11. októbra 2016 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“), ktorým okresný súd zamietol žalobu sťažovateľa, ktorou sa domáhal zaviazať žalovaného na zaplatenie sumy 867,60 € s príslušenstvom z titulu náhrady za bolesť. Krajský súd v relevantnej časti napadnutého rozsudku krajského súdu k podstate veci uviedol: *„V prejednávanej veci je nesporné, že žalobca svoj nárok na náhradu škody založil na tvrdení, že konaním žalovaného mu bola spôsobená škoda na zdraví, preto bolo jeho povinnosťou ohľadom tohto tvrdenia označiť aj dôkazy. V tejto súvislosti správne konštatoval súd prvej inštancie, že žalobca na pojednávaní predložil listinné dôkazy v rozsudku uvedené, vykonaním ktorých nemožno dospieť k záveru o protiprávnom konaní žalovaného a to aj s poukazom na listinný dôkaz – rozsudok Okresného súdu Košice I zo dňa 28.6.2012 č.k. 4T/56/2011-177, ktorým bol žalovaný oslobodený spod obžaloby pre skutok právne kvalifikovaný ako zločin ublíženia na zdraví, na základe ktorého žalobca v konaní uplatňuje aj nárok na náhradu škody a to z dôvodu, že nebolo dokázané, že skutok spáchal žalovaný. Za takejto procesnej situácie aj s poukazom na ostatné vykonané dôkazy v konaní dospel súd prvej inštancie k správne skutkovému záveru, že žalobca v konaní nepreukázal tvrdenie, že žalovaný ho dňa 16.9.2009 fyzicky napadol a tým mu spôsobil škodu. Správny je záver súdu prvej inštancie aj v tom, že listinné dôkazy predložené žalobcom nepreukazujú tvrdenie o spôsobení mu zranenia žalovaným. Vzhľadom na uvedené preto možno konštatovať, že nie sú dané žalobcom uvádzané odvolacie dôvody...“* Podľa posúdenia ústavného súdu vzhľadom na uvedené nie je možné napadnutý rozsudok krajského súdu považovať za arbitrárny, závery v ňom uvedené boli logické a náležite zdôvodnené. Krajský súd dostatočným spôsobom zdôvodnil

svoje rozhodnutie, jasne uviedol, v dôsledku čoho dospel k záveru, že napadnutým rozsudkom krajského súdu potvrdil rozsudok okresného súdu.

21. S poukazom na uvedené ústavný súd po preskúmaní sťažnosti a napadnutého rozsudku krajského súdu konštatuje, že medzi namietaným porušením základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a napadnutým rozsudkom krajského súdu absentuje relevantná príčinná súvislosť, preto je sťažnosť zjavne neopodstatnená a podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ju bolo potrebné odmietnuť.

22. Keďže došlo k odmietnutiu sťažnosti, bolo bezpredmetné rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľa v nej uplatnených vrátane jeho návrhu na odklad vykonateľnosti napadnutého rozsudku krajského súdu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. decembra 2018